

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

"Danica" izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četrt leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za četrto leta 1 gl. ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Točaj XXXVIII.

V Ljubljani, 28. vel. serpana 1885.

List 35.

Poročilo bratovščine presv. Reš. Telesa v Ljubljani za leto 1884/85.

(Konec.)

33. Zasp: 3 koretlje.
34. Sela pri Kamniku: 3 mašne srajce, 3 prepase, 9 humeralov.
35. Spodnji Tuhinj: 1 burzo in 1 štolo za obhajila, 3 mašne srajce, 9 humeralov, 3 predpase, 6 korporalov, 6 pal, 12 rutic za lavabo in 24 rutic za kelih.
36. Berdo: 1 bel mašni plašč.
37. Tujnice: 1 bel mašni plašč.
38. Zlato polje: 1 rudeč mašni plašč.
39. Skaručina: 1 rudeč mašni plašč.
40. Goričica: 1 vijoličen mašni plašč, 1 burzo in 1 štolo za obhajila, 6 korporalov, 6 pal, 12 rutic za lavabo in 24 za kelih.
41. Stranje: 1 vijoličen mašni plašč.
42. Zgornji Tuhinj: 2 vezeni blazinici za mašne bukve, 1 belo štolo.
43. Vedice: 1 velum, 6 korporalov, 6 pal, 12 rutic za lavabo in 24 rutic za kelih.
44. Nevlje: 1 velum.
45. Motnik: 6 korporalov, 6 pal, 12 rutic za lavabo, 24 rutic za kelih.
46. Rova: 6 korporalov, 6 pal.
47. Dob: 1 rudeč mašni plašč.
48. Krušnja: 1 bel pluvijal.
49. Blagovica: 1 rudeč mašni plašč.
50. Šent-Helena: 1 zelen mašni plašč, 1 plašček za ciborij, 1 obhajilno burzo.
51. Zagorje pri Savi: 1 črn mašni plašč.
52. Moravče: 3 mašne srajce, 3 prepase, 9 humeralov, 3 koretlje, 6 korporalov, 6 pal, 12 rutic za lavabo, 24 rutic za kelih.
53. Kolovrat: 1 velum.
54. Lipoglav: 1 bel pluvijal.
55. Kopanje: 2 vezeni blazinici za mašne bukve.
56. Svibno: 1 bel pluvijal.
57. Šenčur pod Kumom: 1 bel mašni plašč.
58. Janče: 1 bel mašni plašč.
59. Prežganje: 2 vezeni blazinici za mašne bukve.
60. Javerje pri Litiji: 1 črn mašni plašč.

61. Šent-Janž: 2 štoli za obhajila.
62. Sv. Trojica pri Teržiču: 1 bel mašni plašč.
63. Ajdovica: 1 rudeč mašni plašč, 1 burzo in 1 štolo za obhajilo.
64. Šent-Lorenc ob Temenici: 1 vijoličen mašni plašč, 1 burzo za obhajila.
65. Šent-Rupert: 1 vijoličen mašni plašč.
66. Sela pri Šumberku: 2 blazinici za mašne bukve, 1 štolo za obhajila.
67. Doberniče: 1 belo štolo za litanije, 1 burzo in 1 štolo za obhajila, 3 koretlje, 3 mašne srajce, 3 prepase, 9 humeralov.
68. Žužemberk: 2 obhajilni burzi, 1 antipendij.
69. Mirna: 1 velum.
70. Ambrus: 1 antipendij.
71. Trebnje: 1 velum.
72. Kerško: 1 bel pluvijal.
73. Čatež ob Savi: 1 vijoličen mašni plašč.
74. Kostanjevica: 1 bel pluvijal.
75. Bučka: 2 vezeni blazinici za mašne bukve, 1 obhajilno burzo, 1 belo štolo.
76. Šent-Jernej: 1 velum.
77. Raka: 2 vezeni blazinici za mašne bukve, 1 burzo za obhajila.
78. Cerklje pri Kerški vasi: 3 majšne srajce, 3 prepase, 9 humeralov.
79. Dolina: 2 vezeni blazinici za mašne bukve.
80. Mirna peč: 1 bel mašni plašč.
81. Soteska: 1 rudeč mašni plašč.
82. Novo mesto: 1 zelen mašni plašč.
83. Stopiče: 2 vezeni blazinici za mašne bukve.
84. Šmarjeta pri Klevevžu: 2 burzi in 2 štoli za obhajila.
85. Podgrad: 1 zelen mašni plašč.
86. Toplice: 3 mašne srajce, 3 prepase, 9 humeralov, 6 korporalov, 6 pal, 12 rutic za lavabo, 24 rutic za kelih.
87. Vavta vas: 1 velum.
88. Suhor: 1 zelen mašni plašč.
89. Stari-terg pri Poljanah: 1 burzo in 1 štolo za obhajila.
90. Semič: 1 velum.
91. Cernomelj: 1 zelen mašni plašč.

92. Radovica: 6 korporalov, 6 pal, 12 rutic za lavabo, 24 rutic za kelih.

93. Vinica: 6 korporalov, 6 pal, 12 rutic za lavabo, 24 rutic za kelih.

94. Stara cerkev pri Kočevji: 2 vezeni blazinici za mašne bukve, 1 burzo in 1 štolu za obhajila.

95. Osilnica: 1 bel mašni plašč.

96. Morovec: 1 bel mašni plašč, 1 plašček za ciborij.

97. Stari log: 1 rudeč mašni plašč, 1 plašček za ciborij, 1 obhajilno burzo.

98. Banjaloka: 2 blazinici za mašne bukve.

99. Mozelj: 1 velum.

100. Kočevje: 3 koretlje, 6 korporalov, 6 pal, 12 rutic za lavabo, 24 rutic za kelih.

101. Loški potok: 1 plašček za ciborij, 1 obhajilno štolu.

102. Šent-Gregor: 1 rudeč mašni plašč.

103. Reb: 2 vezeni blazinici za mašne bukve.

104. Struge: 1 velum, 1 burzo in 1 štolu za obhajila, 2 koretlje.

105. Rakitna: 1 bel pluvijal.

106. Logatec: 1 bel mašni plašč.

107. Rovte nad Logatcem: 1 rudeč mašni plašč.

108. Horjul: 2 vezeni blazini za mašne bukve, 1 obhajilno burzo.

109. Šent-Jošt nad Polhovim gradcem: 2 vezeni blazinici za mašne bukve.

110. Borovnica: 1 bel pluvijal.

111. Verhnika: 3 mašne srajce, 3 prepase, 9 humeralov, 6 korporalov, 6 pal, 12 rutic za lavabo, 24 rutic za kelih.

112. Hotederšica: 3 koretlje.

113. Zaplana: 1 burzo in 1 štolu za obhajila, 3 koretlje.

114. Spodnja Idrija: 1 bel pluvijal.

115. Godovič: 1 bel mašni plašč.

116. Černi verh nad Idrijo: 1 burzo za obhajila, 3 koretlje, 6 korporalov, 6 pal, 12 rutic za lavabo, 24 rutic za kelih.

117. Žiri: 3 mašne srajce, 3 prepase, 9 humeralov, 6 korporalov, 6 pal, 12 rutic za lavabo, 24 rutic za kelih.

118. Ledine: 3 mašne srajce, 3 prepase, 9 humeralov.

119. Stari terg pri Ložu: 1 bel mašni plašč.

120. Babno polje: 1 črn mašni plašč.

121. Unec: 1 vijoličen mašni plašč.

122. Planina pri Rakeku: 1 velum.

123. Bloke: 1 belo štolu, 3 koretlje.

124. Hrenovice: 1 zelen mašni plašč.

125. Postojna: 1 antipendij.

126. Košana: 2 vezeni blazinici za mašne bukve.

127. Prem: 2 koretlje, 1 burzo in 1 štolu za obhajila.

128. Ternovo: 1 antipendij.

129. Knežak: 1 belo štolu, 2 koretlje.

130. Suhorija: 3 koretlje.

131. Vrabče: 1 bel mašni plašč.

132. Podvelb: 1 rudeč mašni plašč, 1 burzo za obhajila.

133. Podraga: 1 rudeč mašni plašč.

134. Podkraj: 2 koretlje, 1 pridigarsko in eno obhajilno štolu.

135. Verhpolje pri Vipavi: 1 velum.

136. Šturijska: 1 velum.

137. Slap: 6 korporalov, 6 pal, 12 rutic za lavabo, 24 rutic za kelih.

138. Lozice: 3 koretlje.

139. Frančiškanska cerkev v Kamniku: 1 bel mašni plašč.

140. Nova kapela deške sirotišnice v Ljubljani: 1 bel mašni plašč, 1 velum, 1 štolu za litanije, 2 mašni srajci, 2 prepase, 6 humeralov, 4 korporale, 4 pale, 8 rutic za lavabo, 16 rutic za kelih.

141. Banjaluka v Bosni: 1 rudeč in 1 bel mašni plašč.

Hvaljen in čiščen bedi na veke Zakrament presvetega Rešnjega Telesa.

V Ljubljani, sv. Lovrenca dan 1885.

Družbino vodstvo.

In necessariis unitas, in dubiis libertas, in omnibus caritas.

Acies sacerdotalis unita et ordinata — unita cum laicis catholicis — bila bi nepremagljiva zverstena vojska (falanga), s katero bi Cerkev gotovo sovražnike zmaga. Ta potreba je jasna. Vendar, kako je tu in tam v djanji s složnim ravnanjem? Iz česa obstaja vojna četa? Na čelu ji stoji najvišji vojskovodja; pod njim je vojvoda njegov; pod vojvodom so pa njegovi generali. Generalom pokorni so zopet polkovniki posameznih polkov. Polkovnikom podložni so majorji. Vsak major ima več stotnikov pod seboj, in vsak stotnik ima pod seboj svojo kompanijo, ki je sestavljena iz čete za boj pripravljenih vojšakov. Tako vravnana je vojna armada.

Ako se prične vojska, napravi se najprevo vojni načrt. Potem se prevdari, kaj da bode treba početi, kako ravnati, da se sovražnik premaga. Ako se prevede, da se sovražne čete približujejo vojski domobrancev, preštudirajo se dobro zemljevidi velikega vojnega odbora (štaba) in napravi se bojni načrt. Po dokončanem načrtu se vojšaki nastaviijo, in posamezne vojne kerdela se tako razpostavijo, kakor je v načrtu omenjeno. Eni brigadi odloči se to početje, drugemu vojnemu oddelku se naroči drugo delo, tretjemu oddelku se zopet kaj drugega zaukaže. Če je bojni načrt dober, če se vsi oddelki poprimejo ravno na oni način, kakor jim je ukazano, potem je upati zmage, ako zadržki niso nepremagljivi. V boju se shaja vse na to, da vsak vojak, naj si je prostak ali stotnik, ali polkovnik, ravno to stori, kar se mu je zaukazalo.

Postavimo pa, da bi major ali stotnik ne hotel zverševati onih ukazov, katere ima on in njegov oddelk spolniti, temuč bi ukaze kakega drugega oddelka zverševal; ali ko bi hotel major stotniku ptujega batalijona zapovedovati take reči, ki so njegovemu (stotnikovemu) majorju ravno nasproti: bi že to samo utegnulo bitvo uničiti in zgubiti. Ali ko bi zapovedal stotnik svoji kompaniji streljati na vojake prijateljske kompanije, ne pa na sovražnike, bi tako početje napravilo največjo zmešnjavo.

Da je tedaj bitva zagotovljena, mora vsa truma, ki v delo pride, ravno to storiti, kar se ji ukaže. Vsi morajo skupni cilj imeti, sovražnika odbijati, kar je največ v njih moči, in prijatelje braniti, kar je najbolj mogoče. Ako veje ta duh v armadi, potem pričakovati je dobrega vspeha; kajti potem bojuje se eden za vse in vsi za enega.

Obernimo pa to podobo na duhovni svét, na katoliško Cerkev in njene vernike. Vojska, katere se moramo poprijeti, je že davno napovedana. To je vojska luciferjeva proti otrokom Božjim, zlasti boj framasonstva proti katoliški Cerkvi. Najvišji vojskovodja je Jezus

Kristus. Njegov poveljnik so sv. Oča. Njegovi generali so škofje. Teh polkovniki so okrajni vikarji ali dekani; teh majorji so posamezni samostojni dušni oskerbniki in teh stotniki so njihovi duhovni pomočniki, kaplani itd., verni katoliški podložni ene duhovnije (župnije) storé eno kompanijo.

Da duhovstvo ima vodstvo v armadi Jezusa Kristusa, tega ni treba nikomur dokazovati. Da imajo vsi soudje duhovščine en in tisti cilj pred očmi, namreč razširjanje časti Božje in dušnega blagora njihovih vernikov, to mora se od vsih pričakovati, dokler nismo o nasprotnem prepričani. Izdajstva od ene ali druge strani pa Bog obvari!

Vsak dušni oskerbnik v današnjih časih najde nasprotnikov v svojem krogu, ali na mestu, kjer je nastavljen, sovražnikov namreč, ki duhovsko delavnost in vpliv alabiti hočejo; kajti „svet je hudoben“ in brez bégovcev pa izdajavcev ni lahko v kakem kraju.

Zdaj nas svet hvali, zopet zdaj se nam prikupuje, zopet drugi nam kaže zobe, kakor ravno se mu za njegov namen primerno zdi. Pač moramo previdni biti, da ne zaidemo v zadrege hudobnega duha in v mreže tega sveta; naš edini cilj in prizadevanje mora biti Bog in njegova čast, pa reševanje in zveličevanje duš. Pa tudi serčnost je potrebna, in v časih, ko se kliče, „križaj ga“, treba se je zvesto deržati katoliškega načela. „Kakor so delali z našim Učenikom, tako bodo tudi z nami.“ Kako bi se pa moralo duhovstvu goditi; ako je med seboj razdeljeno? Kako bi zamoglo imenitni nalogi zadoslovati, ko bi vsak le svoje ravnanje cenil za edino pravo in bi ravnanje svojega bližnjega zametaval, kričivo preresetaval, grajal. Žali, da tudi brez tega ni. Marsikateri pastor bonus, kateri za vsako ceno le „mir ljubi“, češ, svet ni tako hudoben; in ako se morebiti sosedu ali tovaršu vsake verste, hrepeli pod noge mečejo, ker k grehu ne molči in išejo svojo dušnopastirsko dolžnost spolnovati, se pa sodi in govori: no, to si je sam napravil; naj bi bil to in to pri miru pustil, naj bi bil molčal k oskrunovanju nedelj in praznikov, k razširjanju pchujšljivih nauk in izgledov, k zasramovanju sv. Cerkve, k spotikljevem v tej in tej hiši, kerčmi: in bi se mu ne bilo to zgodilo! Pač prenačil se je! Tacega se nameri dosti, česar pa ni treba popisovati, ker vsak lahko presodi, kako škodljivo je za občni blagor, ako se greši zoper disciplino in potrebno edinost. Framasoni derže skupaj v boju zoper katoličane, pri nas pa se nameri, da je brat zoper brata, sosed zoper sosed, ovčica zoper pastirja, in mogoče, da kdo s takim djanjem meni še Bogu prijetno delo storiti.

Ko bi že vendar tisti čas prišel, ko bode vsak katoličan, duhoven in neduhoven si v sveto dolžnost štel, vse sobrate tako braniti, ko samega sebe! Ko bi že vendar čas prišel, da se bodo vsi za enega in eden za vse bojevali! Ko bi tisti čas prišel, da bi prevel vse borivce Kristusove močen duh za živo ljubezen do Boga in bližnjega, s studom zoper greh in z veseljem do čednosti, duh, kateri bo vse napolnil z zaupanjem v Boga, v pravično stvar in v pomoč sobratov. Potem bode ta armada nepremagljivo kerdelo proti peku in njegovim poslancem. (Prim. „Corresp. Bl.“ št. 15, 1885.)

Dodatek k Furmacherjevim premišljevanjem.

1. Justus ex fide vivit. Pravični iz vere živi.

Ako tudi v premišljevanjih ranjcega g. Furmacherja ne nahajamo novih misel, in posebnosti, smo se vendar

pri branji taistih lahko prepričali, da je bil rajni gospod goreč, torden v veri, blagega serca, in posebno detinsko položen. In kar tem premišljevanjem še posebno moč in veljavo daje, je od vsih, ki so ranjkega poznali, pripoznana resnica, da je blagi mož tudi res to spolnoval, kar si je v premišljevanji sklepal, vse to tudi v djanji skazoval. Ob kratkem, živel je iz vere in po veri, kar sv. Pavel tirja od zares kerščansko pravičnega (Hebr. 10, 38), in zatoraj tudi upamo, da je zdaj velik imenovan v nebeškem kraljestvu, ker je tudi spolnoval, kar je druge učil. (Mat. 5, 19.)

Ranjki je posebno rad veliko in dolgo molil. Za molitev in premišljevanje (še razun brevirja in sv. maše) je imel vsaki dan, posebno odkar je bil stopil v pokoj, 5 do 6 ur odločenih. Perve tri ure dneva, od štirih pa do sedmih, je porabil samo za molitev in za pripravo k sv. maši. Marsikteri posvetnjak se bo temu čudil, ker ne more umeti, kako in kaj bi mogel človek vsaki dan toliko (včasih 3 ure nepretergano) moliti. V dokaz, da ima veren in pobožen kristjan, posebno pa še duhoven, veliko s svojim Bogom govoriti, mu marsikaj potožiti in ga različnih gnad prositi, naj sledé tu v zgled nektare njegovih vsakdanjih molitev in pobožnosti, ki si jih je nabral, iz brevirja, sv. pisma, iz cerkvenih učenikov in pobožnih bukev, sestavil in napisal.

Jutranja molitev.

Deus, Deus meus, ad te de luce vigilo. (Ps. 62.)

(Bog, moj Bog, k tebi čujem s svitom vred.)

Vivat Jesus, amor meus, et Maria, mater ejus!

(Počesen bodi Jezus, ljubezen moja, in Marija mati njegova!)

Jesus Christus crucifixus, sit in omnibus meis cogitationibus, ver + bis et operi + bus.

(Križani Jezus Kristus naj bo vsih mojih + mislih, + besedah in v + djanjih.)

Per signum crucis + de inimicis nostris + libera nos + Deus noster.

(Z znamenjem sv. križa + naj nas reši + naš Bog od vsih + sovražnikov naših.)

In nomine Dei Patris +, qui me creavit, et Filii +, qui me pretio sanguinis sui redemit, et Spiritus S. +, qui me sanctificavit, surgo — ipsi honor et gloria in saecula saeculorum. Amen.

(Vstanem v imenu Boga Očeta +, ki me je vstvaril, in Sina +, ki me je s ceno svoje kervi odrešil, in sv. Duha +, ki me je posvetil — Njemu bodi čast in hvala na vekomaj. Amen.

Dobri namen.

Opraviti hočem zdaj svojo jutranjo molitev iz tega namena, da bi Boga vredno častil, ker le njemu gre vsa čast, — da bi ga spodobno zahvalil, posebno ker me je to noč vsake nesreče obvaroval, — in da bi ga prav sinovsko sprosila vsih milost in dobrot, katerih mi bo danes treba na duši in na telesu.

Molitev k Bogu Očetu.

V. Moja molitev naj se vzdiguje, o Gospod!

Odg. Kakor kadilo pred tvoje obličje.

V. Hvali moja duša Gospoda;

Od. In vse, kar je v meni, njegovo sveto ime!

V. Molimo Boga,

Od. Ki nas je vstvaril, ki nas je ohranil, in nas še ohranjuje.

V. Hvala in slava, in modrost in zahvala, čast in krepost bodi našemu Bogu od vekomaj do vekomaj.

Od. Amen.

V. Kralju vsih časov, Neumerjočemu in Nevidnemu, samemu Bogu bodi čast in hvala od vekomaj do vekomaj. Od. Amen.

V. Hvaljen bodi Gospod, Bog naših očetov, Od. In preslavljan, in počaščevan in povzdigovan na vse veke.

V. Gospod pa naj vodi naše serca in telesa v ljubezni Božji in poterpežljivosti Kristusuvi. Ti pa o Gospod, usmili se nas!

Od. Hvala Bogu. Ozdravi me, o Gospod, in bom ozdravljen; reši me, in bom rešen; ker ti si moja čast.

Ne spominjaj se, o Gospod, naših hudobij in hudobij naših starišev, in nikar se ne maščuj nad našimi grehi!

Molitev.

Ponižno te prosim, o Bog, dodeli mi milost, da Tebe in Tvojo sveto voljo zmiraj bolj spoznam; da Te vredno častiti, in Tvojo čast razširjati, da Tebi zvesto in natanko služiti, in Te iz vsega svojega serca, vse svoje duše, iz vsih svojih misli in vsih svojih moči ljubiti zamorem. Amen.

Molitev k Bogu Sinu.

V. Kriste, Sin živega Boga,

Od. Usmili se nas!

V. O dobri Jezus! pri ljubezni večnega Očeta in zavoljo Tvojega neskočnega usmiljenja in zavoljo Tvojih poslednjih besedi na križi, s kterimi si svojo dušo nebeškemu Očetu izročil, Te prosim, sprejmi mojo dušo na konci njenega življenja.

Odg. Amen.

V. Tebe tedaj prosimo, pridi na pomoč svojim služabnikom,

Odg. Ktere si s svojo predrago kervjo odrešil.

V. Prizanesi, o Gospod, prizanesi svojemu ljudstvu,

Od. In ne daj svojega deleža v posmehovanje ljudstvom.

Molitev.

O Jezus, Ti Sin živega Boga, Ti večni Sin večnega Očeta, usmili se me; o Jezus, Ti Sin Marije, izvoljene, čiste in vselej Device, usmili se me! O Jezus, Sin Davidov po mesu, usmili se me! O Jezus Nazarenski, usmili se me! O Jezus, Ti jaguje Božje, ki odjemlješ grehe sveta, usmili se me!

Molitev k Bogu sv. Duhu.

V. Pošlji svojega Duha, o Bog, in bo vsotvarjeno,)

Od. In obnovil boš zemlji obličje.

V. Pridi, o sv. Duh.

Od. In napolni serca svojih vernih.

V. O sv. Duh, pravi Bog, usmili se nas!

Od. In poterjaj in podpiraj nas s svojim svetim navdihovanjem, zdaj in vselej in posebno na zadajo uro. Amen.

Molitev.

O Bog sveti Duh! pridi in razsvetli mi um, omeči mi voljo, vžgi mi serce k vsemu dobremu; daj mi gorečo željo po vsi pravičnosti, da Ti bom v življenji in v smerti dopadljiv; dodeli mi posebno živo vero, terno upanje in gorečo ljubezen do Boga in do vsih ljudi, ki z Očetom in Sinom kraljuješ Bog od vekomaj do vekomaj. Amen.

(Dalje sledi.)

Kaj pravijo avstrijski škofje v svojem pastirskem listu o časništvu in novinarstvu.

Katoliški tednik v Čikagu v Ameriki, govoreč o pastirskem listu avstrijskih škofov, pravi: „Ni slab sad, na katerega se osé vsedajo“; na ta pregovor nas nehoté spominjajo razdraženi hudobni in potuhneni napadi liberalnega časništva tam in tu na jedrnatu pastirsko pisanje avstrijskih škofov.

Že veliko let je, kar sovražniki naše svete vere in Cerkve „alepo miš igrajo“ z vse preveč zaupljivimi in dobrovoljnimi avstrijskimi katoličani. Ni se torej čuditi, da ti gospodi, ki so besedo „liberalen“ do čistega v slabo ime pripravili, zdaj kriče kakor bi bil ogenj v strehi, ker škofje po svoji dolžnosti ljudem oči izbrisujejo in jim kažejo, kako jih „liberalci“ za bebce imajo in zasramujejo, kako jim vero in ljubezen, čednost in blagostanje, djal bi, iz žepov krađejo, kako jih z narodnostnim lagomjem enega zoper družega hujskajo, le da ne bi začeli misliti, ter da bi svojih pravih sovražnikov ne spoznali. Glasilo sovražnikov sv. Cerkve je: Katoliška Avstrija se mora v veri in čednosti okužiti, denarno šipati in ako mogoče ugonobiti, usuzniti, in med seboj razhujskati, da ne pride do spoznanja in kreposti, ter do tega, da povzame starodavno nalogo katoliške velemožnosti.

Vidi se, kako dobro hoče ameriški list katoliški Avstriji in jo torej svari pred brezverskimi časniki in drugimi sovražniki, ki razpor delajo med narodi in nevero trosijo. Iz tega bode pa tudi bolj jasno, kar škofje nadalje menijo o novinarstvu ali časništvu.

Škofje pravijo:

Najmočnejši orodje prostozidarjev in njih pomagačev, da bi ljudem keršanstvo iztergali, je dandanes časništvo, novinarstvo, posebno dnevnik, vsakdanji časopisi. Pač mnogokrat so posamezni škofje že svarili svoje vernike zoper branje kužljivih spisov. Dolžnost pa nas veže to svarilo ponoviti enodušno in kakor iz enih usti. Menda se naše besede ne bodo pozgubile, kakor glas vpijočega v pušavi! Ako pa bi si mnogi le vender rajši zajemali nauke za vero in življenje iz strupenih vodnjakov dnevnih časopisov, namesto da bi galsili žejo iz živih virov resnice, ako bi si verski poduk rajši jemali iz časopisov, ktere pišejo judje in brezverci in bi jim brez pomisleka verjeli, cerkveni nauk pa zamestavali: bi s tim sami sebe pogubili, ter bi poginili valed hudih nasledkov svojega spačenega počenjanja.

Ni tajiti: naše vsakdanje novinarstvo in časništvo je natanko tako, kakoršen je duh našega časa; kar se v njih piše, v tem se več del odeva današnji od Kristusa in od Boga odpadli svet. Kakor piha duh časa, tako odjéca novinarstvo, ki zvonec nosi. Novinarstvo piše, kar svet rad bere, in bere človek rad, kar se priče njegovim lastnim (če tudi spridecim) mislim in željam. Naše pisarstvo, razun dobrih bukev in časopisov, kakoršnih je pa vse premalo, po večem in sploh vero le razdira. Nalaš odvráča človeško serce od vsega višega, čeznaturnega, ter ga na zemljo navezuje. Ravno tako škodljivo dela pisarstvo, kar tiče pravost ali čednost, namreč po časopisih, knjižurah in bukvah. Samomor, dvoboj, prešestvo in vsaktere hudobije se popisujejo kot dovoljene, ako se celo kot čednost ne preslavljajo. In to pogostoma v silno mični, mamljivi podobi — strup v zlati kupi. In kdo prešteje ponesrečene, ki se dan na dan dajejo v žrelo maliku spačenega časništva, kdo šteje nedolžne, ki so se popolnoma okužili po slabih spisih in so zaverгли vso sramožljivost; kdo prešteje nadepolne možé, ki so bili poprej vneti katoli-

žani, po branji kužljivih časopisov pa so zgubili vero in stopili v verste verskih sovražnikov!

Ne motite se, preljubi, kar nevarnost tiče, katero vam pripravlja branje zanikarnih reči. Kdor bere kužljivo reč, se okuži in nehoté se nalezé kužljivosti, ki se nahaja v knjigi ali časniku. „Kdor se smole dotakne, se osmoli, in kdor se poča s prevzetnežim, se prevzetnosti navzame.“ (Ekl. 13, 1.) Ako je pod grehom zapovedano ogibati se tega, kar je nevarno veri in čednosti, je tedaj pregrešno brati ali tiskati liste, ki v sebi tako nevarnost skrivajo. Zato je nerazumljivo, kako da večkrat tudi dobromisleči katoličani take časopise in novine ne le beró, ampak tudi s svojim denarjem plačujejo. Kako bi zamoglo dovoljeno biti, da kdo pomaga hudo razširjati, in kdo se bo zamogel pred Bogom opravičiti, ako je plačeval časnikarje za njih zaničevanje in posvajanje vsega, kar je sveto? To novičarstvo Cerkev napada, kar najhuje more, in ti sovražniku daješ davek in pomoč zoper svojo mater, ki je edina naprava tvojega večnega zveličanja!

Ne podpirajte tedaj malopridnega časništva, vdeležujte se velikoveč dobrega novičarstva. Po pravici se govori, da dobro časništvo ima spolnovati veliko nalogo. Misijonarji so v nekem pomenu tisti, kateri z dobrim namenom, iz ljubezni do resnice in vere, z navdušenjem za višji dobroto, ideale, časništvu svoje moči darujejo, to je, oni so oznanovavci resnice, bramba vere in Cerkve, pospeševavci najvišjih koristi človečanstva. Naloga njihova je lepa in velika! Zakaj le dobro novičarstvo, ki dela na podlagi keršanstva, more dandanes biti terden jéz proti navalom sedanjega časa, varna bramba zoper laž in spačene nauke. Ono ima nalogo, resnične potrebe ljudstva razodevati in izdatno vplivati na očitno mnenje! Tu je gotovo zadosti vzroka, da se marljivo ozirajte na kotoliško dnevno novinarstvo in ga, kar je le moč, krepko podpirajte!

Ogled po Slovenskem in dopisi.

S Podgore. Poštena fara Blagoviška je zgubila svojega ljubljenelega, skerbnege župnika, v. č. gospoda Blaža Petriča, kateri je dobil faro Matere Božje v Velešovem in se je tudi že tje podal pred 3 tedni. Prišel pa je 19. avgusta v Blagovico novoizvoljeni župnik gospod Ljudovik Škufca, ki je poprej nekoliko let pastiral v Leskovici nad Loko.

Verli Blagovičani so se močno veselili prihoda svojega novega dušnega pastirja, ter ga tudi z vso častjo sprejeli. Postavili so na več krajih mlaje, napravili 3 slavolože s primernimi napisi, in pozdravili so s prišerčnimi in spoštljivimi besedami novega župnika o prihodu.

Pozdravil ga je v imenu mož spoštovani posestnik g. J. Cerar, v imenu žen nagovorila ga je žena gosp. Cerarjeva, potem še mladenec v imenu mladenčev, in tudi še dekle v imenu deklet; ter je potem g. župnik, spremljan od g. J. Resnika, št. Jakobskega kaplana in blagoviškega rojaka, šel v cerkev, in dal blagoslov s sv. Rešnjim Telesom svojim farmanom.

V nedeljo potem, 13. po Bingoštih, bilo je slovesno vmestanje gospoda župnika. Došlo je k temu slovesnemu opravilu 7 duhovnov, in sicer gg.: Fr. Romé, žup. Čemšeniški; Al. Ržič, župnik Krašinski; Al. Kumer, župnik Berdeki; Fr. Kopic, župnik Česniški; J. Štupar, župnik št. Gothartaki; Valent. Lavtar, kaplan Moravški; in Janez Sakeer, beneficiat iz Goričica. Slovesni govor

imel je župnik Čemšeniški, ter je novega župnika predstavljal v daljšem logičnem lepo složenim govoru; obširno je razlagal službo mašnika pri altarju, pridigarja in spovednika, po besedah sv. Pavla, kako naj nas ima vaak za služabnike Kristusove in delivce božjih skrivnost. Ljudstvo je zvesto poslušalo pridigarja, ki je tudi ljudem priporočal gorečnost in lepo zadržanje pri sv. maši, veselje do božje besede in skerb za izveličanje duš, ter za pogosto prejetje sa. zakramentov.

Upati je, da bode ljudstvo govor dobro v spominu ohranilo in v djanju zverševalo. Enajeta ura je bila že odbila, ko je pridigar končal, in začela se je potem peta sv. maša, pri kateri smo slišali novega g. župnika prijetno petje, zlasti prelepo praefacijo. Po maši bila je zahvalna pesem.

G. Barlič se je skazal sprotnega orglavca in tudi petje je bilo prav lepo.

Pri obedu, katerega so se vdeležili pričujoči duhovni in odlični možje Blagoviške fare, verstile so se pri takih priložnostih navadne napitnice. Popoldne ob 3 bile so pete litanije z asistenco. Potem se je ljudstvo razveseljeno razšlo na dom; gg. duhovni so kmalo odrinili — vsak na svojo faro. Bog daj novemu g. župniku veliko duhovnega veselja, zadovoljnosti in blagoslov božji v pastirski službi.

V Štangi, 20. avgusta 1885. Vsim dobrotnikom in dobrotnicam, ki so mi že kaj darovali za oltar svetega Antona Padv., naznanjam lepo zahvalo. Bog jim na prašnjo sv. Antona čudodelnika vse prav obilno poverni!

Pri težavah in nadležnostih, ki jih imam zaradi naprave altarja od nekaterih — so mi pa velika tolažba in podpora dobrotniki.

Priporočujem se še nadalje častilcem sv. Antona. Oltar je naročen v Ljubljani pri Ign. Toman-ovi vdovi. Podobe bo delal g. Zajec. — Letos v nedeljo po svetem Antonu je bil prav velik shod. Ljudje vedno bolj sem prihajajo, posebno veliko možkih. Romarji se tudi prav lepo obnašajo. Kažejo prav živo, kako veliko zupanje imajo v priprošnji sv. Antona Padv.

Mihael Saič,
župnik.

V Barbaní na Goriškem so o velikem Šmaru slovesno obhajali trinajststoletnico, odkar se je bila ondi Marija prikazala. Prelepa tridnevna, tako obilno od ljudstva obiskovana, je bila pravo zmagovalje katoliške vere, slovesno skazovanje ljubezni do presv. Marije Devico. V predpraznik Marijnega vnebovzeta, kakor piše „Eco“, je dospel tje knez nadškof, spremljan od častnih kanonikov monsignorov Andreja in Jožefa Marušiča; bil je slovesno in z veseljem sprejet od številnih romarjev in spremljen v cerkev, kjer je opravil sv. mašo. Popoldne je po slovesnih večernicah č. g. župnik Ant. Donda imel slovesno pridigo v furlanskem jeziku. Po noči so romarji prepevali bogoljubne pesmi, da se je razlegalo po vsem otočju. Vsak jezik je hvalil veliko Devico, pesmi so se glasile v italijanskem in slovenskem jeziku, kar je delalo velik vtis in serčno veselje.

Na veliki Šmarinj je pričel slovesnost z izvrstno pridigo v slovenskem jeziku znani g. dr. Anton Mahnič, profesor v središnjem semenišu v Gorici. Nasledovala je velika sv. maša kneza nadškofa, pri kateri so stregli nadškofovi duhovni in dva imenovana kanonika. Dovernila se je slovesnost s častljivo procesijo po otoku, v kateri so nosili čudežno podobo Marije Devico; pričujočih je bilo čez 6000 ljudi, kateri so nekaj spremljali presveto Marijo Devico, nekaj pa spoštljivo kleče na zemlji k nji zdihovali; zvonjenje in glasba je spremljalo petje lavretanskih litanij.

Poslednjič je imel milgosp. prošt dr. Evg. Valussi alovečno sv. mašo in kratek odgovor v laškem jeziku. Po sv. maši so peli litanije M. D., ktere so otočani spremijali z glasbo, kakor vse tri dni druge opravila. V sercu razveseljeni in v težavah potolaženi so se poslovili s prijaznim svetištem častivci Marije Devica.

Praga. Kaj je narodnost, ako meje prestopi, se je vidilo v Pragi o vmetovanju novega nadškofa grofa Schönborna. Del. nemških veljakov, korporacije, njihovi poselanci so se kujali pri vsih cerkvenih in meščanskih alovečnostih s svojo nepričujočnostjo! To je nasledek tustega malikovavakega geela, ki stavi narodnost na čelo in „v prvo versto“, potlej še le vero ali kaj drugega. Kam taka kermežljava politika tira uboge narode, to ni težko misliti!

Dandanes, ko vesoljni svet vežejo tolike vezi, ter so, bi djal, narodnosti zmešane med seboj z železnicami, s parobrodi, telegrafi itd., treba je misliti, kako bi se narodi sprijaznili med seboj, ne pa kako bi se sovražili, zatirali, uničevali s potujčevanjem. Kaj bi tebi pomagalo, ko bi čez 100 let vesoljni svet pojučen tvoj jezik govoril, ti pa bi zarad sovraštva bližnjega v peklu terpel?

Tu ni nobene druge prave poti razun keršanstva, ki zapoveduje vse ljudi ljubiti, — in to so lažinarodnjaki zaverгли: zato se tako godi.

Nadškof v svojem pastirskem listu prelepo piše in ne dela nič razločka med narodom in narodom. Pravi med drugim: „O da bi mi bilo dano, preljubljeni verniki, Vas vse, tega prepričati, da vzrok splošnega zla, potrebe, ktera stiska tisuče ljudi, se mora v tem iskati, ker je luč prišla na svet, ljubili so pa ljudje bolj temo kakor luč (Jan. 3, 19), prepričati, da do prave sreče in pravega pokoja — kolikor se more to doseči na zemlji — le tako zamoremo priti, ako se deržimo keršanske vere, — da pa nasproti očitni red, sreča in mir človeškega občinstva je v tej meri in toliko huje v nevarnosti, kolikor bolj se ljudje oddaljujejo in odvrčajo od resnic in naukov sv. Cerkve Jezusa Kristusa; zakaj nobeden ne more položiti drugega temelja memo tega, kteri je položen, ki je Jezus Kristus.“ (I. Kor. 3, 11.)

„Ako pa se razmnoži krivica, omerzne ljubezen mnogih (Mat. 24, 12). Ni dvomiti, preljubljeni, da tudi v naši dragi domovini bi ne bilo toliko razporov in razdjanja in iz tega rastečega zla, ako bi si vsi sprejeli resnice naše sv. vere za ravnilo svojega djanja in bi jih neprenehoma imeli pred očmi.“

„Tudi v tem bodem ostal zvest dadini svojega visoko česnega prednika in gojil bodem v ravnem sercu stalno ljubezen, ktera gre obema narodnostima v tej škofiji. Zakaj v imenu Božjem sem k Vam poslan, v Bogu pa ni razdvoja (Rim. 10, 12) med narodom in narodom; ker eden je Gospod vsih, obilno radodaren vaim, kteri ga kličejo. (Ali bi bil pač mogel nadškof lepše in jasneje naznaniti, da hoče obema narodoma enako pravičen biti? In to ni zadosti enemu delu in se kaja!)

Kaj delajo viharji v Ameriki!

Nočni vihar je nedavno tulil po kantonu Cerro-Gordo v severni Jovi, in brisal mimo ondotnega kmeta James-a Keegan-a. Kmet sedel je ravno pri oknu in zdelo se mu je, da sliši človešk glas zunaj. Ko vihar pojenja, kmet zopet sliši take glasove. Gre tedaj ven s svetilnico in najde mrtvo truplo dve do tri leta starega otroka. Ubožna obleka in dolgi belkasti lasje otrokovi bili so vsi premočeni, nikjer pa ni bilo sledu, da bi bil otrok kaj ranjen ali skvečen. Brezvspešno trudila se je žena Keeganov-a otroka spraviti k zavednosti,

Kmet pa dalje iše in na bližnjem travniku zasliši zopet človeške glasove; gre bližej in najde dva otroka, dečka in deklico.

Deklica imela je glavo v neki luži in je bilo viditi, da je mrtva. Deček je pa silno kričal. Keegan vzame oba otroka v naročje in ju prenese v svojo hišo. V eni uri bila sta oba otroka zopet dobra. Ko se je deček najedel, vprašali so ga, če je deklica njegova sestra, pa rekel je, da ne. Potem pokazali so njima mrtvo truplo onega najpervo dobljenega otroka in so ju vprašali, če sta tega že kdaj vidila. Tudi to vprašanje sta odmajala.

Povedal je 6letni deček svoje ime in kraj, kjer je stanoval. Kako pa, da je prišel na travnik, tega ni vedel. Spominjal se je le toliko, da je grozovit vihar razsajal, in da se je neprevidoma znašel v merzli, mokri travi. Druzega dne odpravi kmet dečka na posestvo, katero je bil zaznamoval, da je njegovih staršev.

Njegovi starši so hudo žalovali in bili v velikih skerbeh za otroka; pa jim je vihar tudi sicer naredil veliko škodo. Njih kmetija je blizo ure oddaljena od Keeganove hiše in ni bilo dvoma, da je bil dečka v hipu vihar zanesel na omenjeni kraj. Starši dečkov, pa deklice in mrtvega otroka niso poznali, in če tudi se je Keegan hudo prizadeval, da bi njih starše dobil, se mu to vendar ni posrečilo. Mrtvega najdenčka je potem pokopal in živečo deklico pri sebi obdržal.

Najbolj čudno je pa to, da Keegana samega je bil pred 26 letimi vihar kot 3letnega dečka prinesel na to kmetijo. Tudi njegovih staršev ni bilo mogoče dobiti; zaradi tega sprejme ga tedanji posestnik kmetije, ga vzame za svojega sina in mu zapusti pozneje posestvo.

Taki viharji so v Ameriki pogosto in delajo grozne škode in strahote. V Filadelfiji je nedavno vihar odkril nad 600 hiš in tovaren, 12 ljudi usmertil in njih nad 100 poškodoval, železniške vlake je prekuceval s tira, mnogo ladij razbil in potopil, pa zelo veliko živine pokončal.

Prašanje: Je-li hvalimo Boga iz globočine serca, da nam s takimi grozami prizanaša? Zares, o Bog! ne bomo Te žalili z grehom, ker si do nas tako čez mero usmiljen.

Razgled po svetu.

Amerikanske novice.

Sprebernenje. Iz Čikage naznanjajo, da ondotna občina sv. Alfonsa dobro napreduje. Nedavno je bila v Lake-Wiewu v katol. Cerkvi sprejeta žena Marija Radzegowska iz Nasavskega. Slovesno je odmolila katoliško vero in je bila keršena. Le-tá je sestra gospe Schrammove, ki je bila malo poprej ravno tam sprejeta v katoliško Cerkvi. Ravno tako bode storil mlad mož, ki se že podučuje v sv. veri. Skoro vsak teden ta srenja dobiva novih verskih udov.

Kake se v Ameriki družbe med seboj spodbudjeje. Podporna družba sv. Matija je imela 17. majnika odločen dan za skupno šmarnično pobožnost ter sv. Obhajilo in vsak družnik mora priti; kdor zunaj mesta ali v mestu (Wiew-u) ne pride, plača en dolar kazni.

En amerikiški Alejzij. Pred malo mesci je v Lake-Wiew-u umerl mladenec Anton Schmit, ki je vreden, da mu darujemo nektore verstice v „Danici“. Poslali so ga starši v jezuitovsko kolegijo, da naj se v klasiških in knjižiških rečeh dobro izučí. Bil je dobro obdaran mladenec in učil se je tako, da je v vsih tvarinah vselej dobil prvo darilo. Pri tem pa ga je bila gola

priprostost in nedolžnost, ter živo spoznanje, da brez Boga nismo nič, vse pa smo z Bogom. Ob kratkem: pri vseh nenavadnih zmožnostih, prekrasnih napredkih in občudovanjih od vseh strani je on ostal priprosti, ljubeznivi Tonček Schmit. Znati je, da od prve svoje mladosti in vse nadalje se je ravnal po zgledu sv. Alojzija, in posnemal ga je v pridnosti, ponižnosti, v zatajevanji samega sebe, v sveti nedolžnosti, v ljubezni do vseh. Kaj čuda torej, ako je tudi on, star 21 let, umerl v ravno tisti starosti, kakor sv. Alojzij! Po človeški sodbi bi on za cerkev, kakor tudi za demovino bil zamogel velike reči doveršiti pri tako temeljiti učenosti in stanoviti čednosti. Toda Božje pota niso človeške pota. To velja tudi v tem primerljaju. Veliki petek je bil še v cerkvi Lake-Wiewski, belo nedeljo pa je že v nebesih obhajal. Sv. Alojzij bi nikoli ne bil dosegol tolike slave, ako bi bil on n. pr. z 21. letom zapustil zatajeno življenje čednosti in se podal domu k svojem staršem, kakor ko je mlad umerl in šel k svojemu preljubljenemu Stvarniku. Zato tudi podveržemo božji previdnosti svojo sodbo zastran tega mladenčca, ki se je pred Bogom in človeštvom slovečega storil in ko je to dosegel, je bil dokončan njegov ték. Blagor si njemu, temu amerikan-skemu Alojziju!

Zvérska mercina. Mesarski pób Viljem Haas je nedavno ustrelil 19letno Ano Nebertovo, ki je stanovala pri svojem stricu, in ni hotla v zakon vzeti 10 let starejšega pijanca in neobtesanca, ker je previdila, da zakon s takim človekom bi ne bil srečen. Ostudnež je potem tudi sam nase dvakrat ustrelil, pa ne nevarno, ter je njegovo življenje ohranjeno za vislice, ktere je obilno zaslužil, pravi „Katol. Wochenblatt“ v Čikagu. — To v novo poterjuje, da človek, ki ima s klanjem opraviti, lahko serce zgubi in je dostikrat nevaren človeštvu, drugič pa, da naj se poštene deklice skerbno varujejo in ogibajo tigrov, ki so vdani ostudnim strastim.

Bratovske zadeve.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vseh naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Odvernjenje žugajoče nesreče. — Nekteri grozno sprideni in za pogubljenje zreli smérkovci, da bi s pokoro odšli večnemu ognju. — Hudo bolan gospod za pomoč.

Zahvala.

V neki dušni zadregi sem se zatekel k brezmadežni Lurški Materi Božji in sv. Antonu Padv., ter obljubil zahvalo razglasiti v „Danici“, ako mi sprosita uslišanje od presv. Serca Jezusovega. Uslišan spolnujem svojo obljubo: bodi vekomaj hvaljeno presv. Serce Jezusovo! Hvala brezmadežni Devici in sv. Antonu P.!

Z. B.

Koledar za prihodnji teden:

1. kimovca. S. Iln (Egidij, Tiln). — 2. S. Štefan kr. — 3. S. Evfemija. — 4. S. Rozalija. — 5. S. Lavrencij Just. — 6. Petnajsta nedelja po Binkošti. S. Caharija prer.

Listek za raznoterosti.

Na Rožniku ima katoliška družba prihodnji torek, 1. kim., o 1/6 zadnjo sv. mašo tega leta za svoje družbenike in dobrotnike. Po sv. maši je navadno darovanje za ubožne Vincencijeve družbe.

Imenovanja. G. Fr. Hočevár, više sodnije svetovalec, je postal predsednik ljublj. deželne sodnije. — G. Anton Globočnik, okrajni glavar v Postojni, imenovan je svetovalec pri deželni vladi v Ljubljani. — G. Matej Bogovič, koop. stoljne cerkve v Gjur-u (Rabu), je postal kanonik katedralnega kapiteljna na Kerku.

Iz Ljubljane. Bogoslovnih kandidatov za sprejem v ljubljansko semenišče je dozdaj prosilo trinajet, med temi pet iz ljubljanske gimnazije. Oglašajo se pa prosilci iz českih Budjevic, kjer jih je neki letos nad sto prosilo v bogoslovje.

Kapela v Marijanišču je doveršena. Dolga je blizu 20, široka pa 8 metrov, prav lepa, in ima prostora za 400 ljudi.

Čvetero Antifeu v slavo Mariji prečisti D. M., zložil in poklonil preč. gosp. dekanu M. Kožuh-u Ig. Hladnik. Cena 40 kr. pri Blazniku in pa pri skladatelju v Stari Loki. Antifone so: 1. Alma Redemptoris Mater. 2. Ave Regina coelorum. 3. Regina coeli, laetare. 4. Ave Maria, gratia plena.

Kaj bo z dijaške kuhinje? — Financ-ministru je začelo hudo „za nohte iti“. Zakaj? . . . Večina lanskih še nadalje prosi pomoči; ponujajo se pa skoraj dan na dan tudi novi, ktere priporočajo taki gospodje, ki vedó, kaj delajo. Kaj je tedaj storiti? Za odgovor naj postavimo tu nekatere resnice.

1. Podpora naše šolske mladine je naš notranji misijon, tedaj čisto domača, domorodna zadeva in potreba.

2. Nam je najpred skerbeti za sedanji čas; za prihodnji zarod naj skerbé zanamci, če bodo kaj vredni.

3. Seboj ne bomo nesli nobenega solda. Poišimo si torej ktere, ki za nami prineseó kak „Requiescat in pace“, in to kakor verli duhovni, ali pa kakor poštonjaki v družih stanovih. Taki naši usmiljeni bratje bodo gojenci iz dijaške kuhinje.

Praša morebiti kdo, če ima kaj sadú dijaška kuhinja? . . . Odgovor: Večina je še v berstu in cvetju, kajti stvar je mlada; vendar pa tudi brez sadú ni. Vsa par bivših podpiranih je bogoslovcev; nekaj njih po novicijatih; več orglavcev (letos so doveršili zopet 3 podpiranih); tudi nekteri ljudski učitelji (upamo, da nobeden Iš-Karjot ne bode); kacih 6—7 naših je vzetih v Alojzijevisče (tudi letos upamo, da bodo nekteri sprejeti); posebno veliko je gimnazijalcev že v višjih razredih.

Leta 1881 je bil nekak bolj redni začetek naše stvari, in bilo je čez 30 podpiranih; izmed teh jih 9 še zdaj pomoč dobiva in so v višjih razredih (v 5—8. let. šoli), nekteri pa že pri svojem kruhu: 1 teh (najpervih namreč) je šel v Ameriko; 1 je v semenišču; 4 so orglavci; 1 ljudski učitelj na Štajarskem, 1 živinozdravnik, 1 je letos doveršil mornarske nauke (prav moder mladeneč); nekteri si zdaj sami pomagajo ali so drugje pomoč dobili, nekaj jih je šolo popustilo, upamo pa, da „harambaša“ ni nobeden! Nekaj teh je tudi že umerlo, imenito letos 1 Alojzijanec in poprej 1 pripravnik. To tedaj je cvet in sad prvega začetka; o nadaljnjih bi se moral še le pregled delati.

Iz tega vidijo prijatelji in dobrotniki, če je naše početje kaj podobno — ali ne — notranjemu domačemu minijonu? . . .

Ce pa kdo tudi ni te mieli, naj le pošlje pri vsem tem par grošev; — minister dá vsakemu nezmotljivo zagotovilo, da bo imel več od tega, kakor pa, da bi se po njegovi smrti sorodniki za-nje med seboj lasali, ali celo še njega v grobu kleli, „quod probatum est.“

Duhevske vaje v Alojzijevišu vodil je čast. P. H. Noldin S. J., iz Inomosta. Vdeleževalo se jih je čez 60 gospodov.

V Idriji je za poslanca izvoljen g. učitelj Stegnar. V Novem mestu je 26. t. m. umrl čast. P. Matej Luka Pibernik, zlatomašnik, rojen v Trojani 7. vinot. 1802, v frančiškanskem redu od 19. vinot. 1827, posvečen 1831. R. I. P.

Sv. Cerkev ima to dobo 62 kardinalov, katerih 28 je imenovanih od Pija IX, 34 pa od Leona XIII. Izmed teh 35 Italijanov, 5 Francozov, 4 Angleži, 4 Irci, 3 Nemci, 4 Avstrijanci, 2 Ogra, 2 Poljca, 1 Amerikanec, 1 Španjec, 2 Portugalca. Kako hitro se menjajo, kaže to, da med kratko vladno sedanjega papeža jih je umrlo že 42.

Uboge sirotke okradene! „Katol. Novine“ slovaško od mesca vinotoka lanskega leta pišejo: „Še zdihujejo slovenske sirote za svojimi šolami in slovestnim vstvom, ktere so jim pograbili krutniki, in že spet je prišla jobovska novica, da so sirotam ene cele stolice uzeli njihovo premoženje. Po večletnem zapravljenem preiskovanji namreč se je končno v sterčenje cele stolice pokazalo, da nitransko sirotinsko blagajnico so lastni njeni vradniki okradli za 59.884 glđ. Preiskovanje je terpele 9 let (!!) in stalo je 21.000 glđ.!! Denarji so šli po vodi, nadzornik se je ustrelil, sirotniški očetje in predsednik so pomorli, bivši blagajnik je postal pisac, in ne eden ni zapustil premoženja! Uboge sirote!“ — Taki ljudje brez vere so pravi volkovi pri jagjetih!

Napredevanje človeške. Neko francosko društvo hoče skopati vodotoč za barke od Narbone do Burdigala (Bordeaux-a). Plule bodo lahko ladje iz atlantiškega v sredozemsko morje, in ne bo jim treba delati ovinka okoli Španije.

Ne pušajte strek samih! V Terstu, kakor piše „Edinost“, je majhno otroče v zibelki spalo. Pride pa velika podgana in mu ves obraz strašno ogloda, ter so otroka brez nosa, brez ustnic, vsega kervavega nosli v bolnišnico. — Posebno po mestih je polno taci podgan merharic, ki kakor mačeta skačejo po dvoriših. Ravno te dni je eden gospodov v sobi v verhnem nadstropji naletel veliko podgano, ki se je pa znala tako skrivati, da so jo komaj našli in ji pokazali, kar ji gre. Kako lahko bi taka gerdavnja tudi malega otroka napadla, ako bi samega našla!

Kelera na Španjskem se še vedno razširja; 20 t. m. jih je zbolelo 4489, umrlo pa 1412. — Tudi na Francozem ni še bolje; v Marzelju jih je ravno ta dan umrlo 56. To so vladine naznanila, sicer pa pišejo, da do 5000 jih vsak dan zbolí na Španjskem in okoli polovice teh umreje. Strašno je tepena letos ta dežela in le preveč se je bati, da šiba poseže prej ali pozneje tudi v druge dežele. Greh mora tepen biti.

Duhevske spremembe.

V Lavantinski škofiji. Župnika sta postala čč. gg.: Ivan Govedič v Šoštanju in Henrik Verk v Pilštanju. Novonastavljeni so gg. kaplani: Fr. Korošec pri sv. Ruprehtu nad Laškim tergom; Jernej Pirnat v Ribnici; Ant. Rančigaj v Rajhenburgu in Štefan Turkuš

v Lučinah. Prestavljeni so gg. kaplani: Adam Grušovnik za prvega kaplana v Rajhenburg; Jern. Stabuc v Šmartno pri Šaleku; Ant. Vamberger na Bizeljasko; Gregor Presečnik v Poličane; Ant. Drozg k sv. Marku pri Ptui; Fr. Geč v St. Rupreht; Fr. Černenšek k sv. Križu pri Ljutomeru; in Jurij Čurin v Središče.

V Mariborsko bogoslovje so sprejeti gg.: J. Gunčar iz Slov. Bistrice; A. Medved iz Rajhenburga; Fr. Moravec iz Velike Nedelje; Fr. Ogrizek iz sv. Križa pri Slatini; St. Pivec iz Laponja; J. Rottner iz Lembaha; St. Sakelšek od sv. Trojice v Haložah; K. Sivka iz Spitališč; A. Šuta iz Volbenka; A. Urban iz Šentjanža pri Dravburgu; Iv. Breže iz Šmarije; P. Zadravec iz Središča; M. Zagajšek iz Šmartina.

V dijaško semenišče je vzetih 15 učencev.

Iz kapucinskega kapitlja v Lipnici. Provincijal je postal prečast. P. Rafael Oblak, iz Škofje Loke; prejšnji provincijal preč. P. Ferdinand je postal prokurator provincije; definitorji so preč. PP. Lovrenc Majar, Bonifacij Sveiniger, Konstantin Škodnik, Fridrih Inglič. Dalje gre: P. Aleksander s Kerškega v Celje; P. Honorij iz Murava v Švamberg za vik.; P. Joahim iz Celovca v Hartberg; P. Gelazij iz Celovca v Gorico za gvard.; P. Matevž iz Celovca v Lipnico; P. Hieronim iz Hartberga v Murav za gvard.; P. Severin iz Hartberga v Murav; P. Jakop iz Loke v Celje za vik.; P. Gotfrid iz Švamberga v Volsberg za gvard.; P. Otokar iz Gorice v Kerško za vik.; P. Ladislav iz Celja v Celovec za vik.; P. Rihard iz Volsberga v Škofjo Loko; P. Adalbert postane ravno tam vikar.

Dobrotni darovi.

Za kapelo sv. Cirila in Metoda v novi cerkvi Jezus. presvetega Serca v Ljubljani: Čč. gg.: Dr. Leonard Klofutar, kanonik in vodnik bogoslovskih véd, 5 gold. — Lavrencij Urbanija, župnik v Žalni, 4 gold. 80 kr. — Valentin Eržen, župnijski oskerbnik v Polhovem gradu, 2 gold. — Fran Krašovec, c. kr. okrajni sodnik v Spitalu na Dravi, 2 gold. — Silvin Krašovec, dijak, v imenu dobrega vspeha, 1 gold. — Jurij König, župnik na Vinici, 5 gold. — Anton Balon, župnik na Kanskem pri Celju, 5 gold. — Jožef Nakus, kurat na Planini v Vipavi, 5 gold. — Štefan Jaklič, župnik v Šentvidu pri Zatični, 10 gold. — Ferdinand Jan, župnik v Miklavžu v Slov. Gradcu, 3 gold. — Janez Gerčar, duh. pomoč. in katehet v Kranji, 5 gold. — Ignacij Vrančič, župnik v Zagradcu, 2 gold. — Janez Plevaneč, župnik v Soteski, 2 gold. — Roza Špindlerjeva v Ptui, 1 gold. — Jožef Vode, duhoven v pokoji pri sv. Križu, 1 gold. — Jožef Škerl, kaplan v Sežani, 1 gold. — Mihael Pakič, posestnik v Ljubljani, 5 gold. — Franc Onušič, duh. pomočnik v Idriji, 2 gold. — Janez Porenta, dekan v Cirkici, 5 gold.

Za študentovsko kuhinjo: Č. g. župnik J. K. 2 glđ. — Prijatelj Notranjec 2 glđ. — Preč. g. dek. J. Kogej 1 glđ. Čast. G. J. 1 glđ. — Č. g. M. M. 2 glđ.

Za cerkev sv. Cirila in Metoda v Solunu: Prečast. gosp. dek. J. J-n 10 glđ.

Za poškovalne s točo v Kostanjevici: Iz Rudnika po č. g. ž. G. Jakeljnu 5 glđ. — Preč. g. k. dr. Čebašek 25 gl.

Za sv. Detinstvo: Preč. J. župn. J. Rozman 10 gl. — Iz Samobora č. P. Solan 10 glđ.

Za sv. Očeta: Iz Idrije nabirke 16 gl. po č. J. Kogaju.